

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/33/2024
Identifikačné číslo spisu:	5313206615
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5313206615.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ V. Š. R., narodeného XX. P. XXXX, bytom B. A., F. XXX/XX, 2/ T. R., narodenej X. B. XXXX, bytom ako žalobca 1/, obaja zastúpení advokátom JUDr. Antonom Kupšom, so sídlom v Čadci, Moyzesova 34, IČO: 35 675 071, proti žalovaným 1/ P. E., narodenom XX. Q. XXXX, bytom C., D. XXX, 2/ Z. E., narodenej XX. P. XXXX, bytom ako žalovaný 1/, obaja zastúpení spoločnosťou JUDr. Michal Krutek, s.r.o. so sídlom Trnava, Hlavná 11, IČO: 47 254 581, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. CA-5C/205/2013, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 2. februára 2023 sp. zn. 9Co/156/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaných 1/ a 2/ o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú voči žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zaviazal žalovaných 1/ a 2/ uhradiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne škodu vo výške 2.460,95 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom pod sp. zn. 9Co/13/2020 zo dňa 26. marca 2020 potvrdil. Žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 1Cdo/160/2020 z 13. júla 2022 rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/13/2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP pre nedostatočné sa vysporiadanie s odvolacími námietkami žalovaných, ktorý dôvod predstavoval porušenie práva žalovaných na spravodlivý proces. Následne Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom (v poradí druhým rozsudkom) rozsudok súdu prvej inštancie opätovne potvrdil. Žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v celom rozsahu.

3. Krajský súd v Žiline sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, tak ako boli uvedené súdom

prvej inštancie v bodoch 37. až 43. (nie v bodoch 5. až 7.). Zároveň neprihliadol na námietku odvolateľov, týkajúcu sa prevodu nehnuteľnosti zo strany žalobcov, keďže táto námietka nemala význam pre právne posúdenie vzťahov medzi účastníkmi. Mal za to, že súd prvej inštancie sa dostatočne vypořiadal s námietkami účastníkov a z dôvodov jeho rozhodnutia je zrejmé, z ktorých konkrétnych skutočností vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, i to, na ktoré dôkazy prihliadol, na ktoré nie a z akých dôvodov. Na dovolanie žalovaných Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Cdo/160/2020 zo dňa 13. júla 2022 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie dôvodiac tým, že odvolací súd nedostatočne zdôvodnil svoje rozhodnutie, nevyporiadal sa so všetkými námietkami odvolateľov, čím z jeho strany došlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces, zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

4. Vychádzajúc z týchto skutočností odvolací súd opätovne preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Uviedol, že pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, tak ako ich uviedol v bodoch 37. až 43. napadnutého rozsudku. Pri skúmaní vzniku škody, a tým i zavinenia, resp. nezavinenia žalovaných, súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckých posudkov, ktoré mal v priebehu konania k dispozícii a ktoré následne i správne vyhodnotil. Mal za to, že nemožno sa stotožniť s názorom odvolateľov, že by formálne nedostatky týkajúce sa štruktúry znaleckého posudku J.. V. boli takého charakteru, ktoré by robili jej znalecký posudok nepoužiteľným. Jedná sa o znalkyňu riadne zapísanú v zozname znalcov, ktorá svoje závery v posudku riadne zdôvodnila, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď tento dôkaz hodnotil v súvislosti s inými dôkazmi, ako i s výsluchom znalcov na pojednávaní. Z dôvodov napadnutého rozsudku je taktiež zrejmé, prečo súd pri rozhodovaní vychádzal zo znaleckých posudkov J.. V. a J.. S., podporených i výpoveďou svedka B. M. a neprihliadol na znalecký posudok J.. K. predložený žalovanými. Tak ako to napokon správne konštatuje i súd prvej inštancie, vzhľadom na vykonané dokazovanie nemožno konštatovať, že by škoda vznikla použitím nesprávneho materiálu - strešnej krytiny, a to i s prihliadnutím na miesto poškodenia, keď sa jedná o priestor v blízkosti komína žalovaných. Okrem znaleckého posudku J.. V., aj zo znaleckého posudku J.. S. vyplýva, že sa jednalo o kvalitnú krytinu, ktorá zodpovedala všetkým normám a je vyhovujúca pre využitie v lokalite, v ktorej sa nachádza nehnuteľnosť účastníkov. Toto stanovisko bolo podporené i výpoveďou svedka B. M.É., ktorý vykonával výmenu strešnej krytiny a podľa ktorého by takáto krytina mala bez problémov v lokalite vydržať.

5. Ďalej odvolací súd poukázal, že v bode 38. dôvodov súd vyhodnotil i to, v čom videl protiprávnosť konania žalovaných, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd taktiež stotožnil a nemožno teda konštatovať, že by sa súd prvej inštancie s touto skutočnosťou nevyporiadal, tak ako to tvrdili odvolatelia v odvolaní. Samotná skutočnosť, že vykurovacie teleso zodpovedá normám a sú na ňom vykonávané pravidelné revízie, ešte neznamená, že spáleninami v tomto telese nemohla vzniknúť škoda, tak ako to vyplynulo zo znaleckých posudkov. Rozhodujúcim je totiž palivo, ktoré sa v telese používa. Keďže žalovaní odmietli poskytnúť súčinnosť znalcom, neumožnili im ani prístup k vykurovaciemu telesu, súd prvej inštancie postupoval správne, keď i na túto okolnosť pri hodnotení dokazovania prihliadol, tak ako to opätovne konštatuje v bode 38. napadnutého rozsudku a ustálil zodpovednosť žalovaných za vzniknutú škodu. Správne postupoval súd prvej inštancie i pri určení výšky škody, keď opätovne vychádzal zo znaleckého posudku znalca J.. S., lebo tu sa jedná výlučne o odbornú otázku a znalec vo svojom posudku zdôvodnil, aké prostriedky je potrebné vynaložiť na efektívne odstránenie škody, t. j. v akom rozsahu je potrebné vymeniť strešnú krytinu i s prihliadnutím na jej funkciu do budúcnosti.

6. Pokiaľ žalovaní poukazovali na prevod vlastníckeho práva zo strany žalobcov a s tým súvisiace čestné vyhlásenie nových vlastníkov, ktorých žalobcovia neupozornili na prípadné vady prevádzanej nehnuteľnosti, odvolací súd opätovne poukázal i na svoje predchádzajúce rozhodnutie, keď neprihliadol na túto námietku, lebo nemá význam pre rozhodnutie o nároku žalobcov. Jedná sa tu o výlučne vzťah medzi kupujúcim a predávajúcim, t. j. medzi žalobcami a novými vlastníkmi spornej nehnuteľnosti.

7. O trovách prvostupňového konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP, keď žalobcom ako úspešným účastníkom priznal nárok na náhradu trov prvostupňového konania, a preto i v tejto časti odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP a priznal žalobcom ako úspešným účastníkom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

8. Proti predmetnému rozsudku podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/ a to z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP. Žalovaní zdôraznili, že toto konanie už bolo predmetom posudzovania Najvyšším súdom SR, pričom dovolaniu žalovaných bolo vyhovieť z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, pre nedostatok odôvodnenia rozhodnutia. Napriek vyššie uvedeným záverom v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/160/2020 sa následne týmito odvolací súd neriadil a rovnakými vadami trpí aj tento rozsudok odvolacieho súdu.

8.1. V odvolaní namietali - otázku vhodnosti strešnej krytiny žalobcov vzhľadom na miestne poveternostné, klimatické a iné podmienky, formálne nedostatky listiny označenej ako znalecký posudok č. 1/2015, poukazovali na nemožnosť aplikovať výsledky publikovaných testov na daný prípad (vo vzťahu k doplnku č. 1/2018 k listine označenej ako znalecký posudok č. 1/2015), nedostatky listiny označenej ako znalecký posudok č. 2/2017, otázku posúdenia vhodnosti použitej strešnej krytiny v kontexte rozdielnej rozťažnosti, posúdenie vhodnosti použitej strešnej krytiny projektantom alebo statikom, poškodenie predmetnej strechy žalobcov aj na iných miestach, než pri komíne žalovaných a to spolu s podrobným popisom nedostatkov a pochybení pri odbere vzoriek znalkyňou J.. V., k postupu súdu prvej inštancie, ktorý absolútne neprihliadol na znalecký posudok č. 1/2017 znalca J.. K., W., postup žalobcov, ktorí po vyhlásení rozsudku okresného súdu predmetný rodinný dom previedli na nových vlastníkov kúpnu zmluvou, ktorým neposkytli žiadnu zľavu z kúpnej ceny v dôsledku údajného zlého stavu strešnej krytiny, že súd prvej inštancie sa bez náležitého odôvodnenia odchýlil od názoru znalcov J.. V.Z., ktorí zhodne navrhli očistiť strešnú krytinu a zistiť tak rozsah poškodenia strešnej krytiny, a prijal len názor znalca J.. S., ktorý navrhol len výmenu strešnej krytiny.

Napriek tomu, že v podanom odvolaní a replike poukazovali na početné pochybenia zo strany súdu prvej inštancie, s týmito sa odvolací súd opätovne žiadnym spôsobom nevysporiadal, poukázali pritom aj na nález Ústavného súdu I. ÚS 114/08 - 52 zo dňa 12. júna 2008. Rozsudok odvolacieho súdu obsahuje síce už celkovo 5 strán (pôvodne má len 3 strany), pričom po odpočítaní určenia účastníkov, opis rozsudku okresného súdu, odvolania, vyjadrenia k odvolaniu a znenia právnych predpisov, samotné odôvodnenie obsahuje cca jednu stranu formátu A4 z ktorej, ale stále nie je zrejmé ako súd druhej inštancie vyhodnotil vytýkané vady. Inak povedané rozsudok krajského súdu v samotnom odôvodnení nedáva odpovede na položené otázky a námietky odvolateľa. Taktiež poukázali na to, že zotrávajú v celom rozsahu na podanom odvolaní. Zdôraznili a poukázali na predchádzajúce zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/160/2020.

8.2. Napriek uvedenému ani z rozsudku krajského súdu nevyplyva, akú právnu povinnosť mali žalovaní porušiť ako základný predpoklad pre vznik povinnosti nahradiť škodu.

8.3. Namietali aj to, že odvolací súd nerozhodol o náhrade trov dovolacieho konania s poukazom na už vyššie uvedené zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Aj na základe uvedeného tak došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. V závere dovolania navrhli odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené navrhli, aby rozsudok Krajského súdu v Žiline bol zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

9. K dovolaniu podali písomné vyjadrenie žalobcovia 1/ a 2/. Poukázali na to, že dovolanie je totožné s odvolaním, stotožnili sa s rozhodnutím odvolacieho súdu a čo je podstatné, žalovaní 1/ a 2/ im škodu uhradili, žiadali preto dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP) zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

10.1. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna

úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti určitému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10.2. Žalovaní smerujú dovolanie s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.3. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10.4. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti); jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/120/2019). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

10.5. Je možné vo všeobecnosti tiež uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. problematika opomenutého dôkazu) alebo či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo chybné. Je tomu tak v prípade, ak existujú výrazné rozpory medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami alebo keď sú právne závery súdu alebo orgánu verejnej moci v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia meritórneho rozhodnutia nevyplývajú. Ide o prípady svojvoľného hodnotenia dôkazov vykonaného bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu (m. m. I. ÚS 548/2015, IV. ÚS 607/2021, III. ÚS 104/2022, I. ÚS 417/2022).

10.6. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP žalovaní po prvé namietali nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v kontexte už raz zrušeného rozsudku odvolacieho súdu v tejto veci a to uznesením NS SR sp. zn. 1Cdo/160/2020 zo dňa 13. júla 2022, práve z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP pre nedostatok vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalovaných (bod 18. uznesenia NS SR).

11. Treba zdôrazniť, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že

dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby strana sporu pred všeobecným súdom bola úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 254/04). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (OSP) dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ani pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

11.1. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

11.2. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, sp. zn. I. ÚS 301/06).

11.3. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

11.4. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

12. Dovolací súd uvádza, že odvolací súd následne po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, vo veci opätovne rozhodol napadnutým rozsudkom, pričom opätovne rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s poukazom na § 387 ods. 1 CSP. V bodoch 7. až 11. odôvodnenia uviedol nasledovné: „Pri skúmaní vzniku škody, a tým i zavinenia, resp. nezavinenia žalovaných, súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckých posudkov, ktoré mal v priebehu konania k dispozícii a ktoré následne i správne vyhodnotil.

Nemožno sa stotožniť s názorom odvolateľov, že by formálne nedostatky týkajúce sa štruktúry znaleckého posudku J.. V. boli takého charakteru, ktoré by robili jej znalecký posudok nepoužiteľným. Jedná sa o znalkyňu riadne zapísanú v zozname znalcov, ktorá svoje závery v posudku riadne zdôvodnila, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď tento dôkaz hodnotil v súvislosti s inými dôkazmi, ako i s výsluchom znalcov na pojednávaní. Z dôvodov napadnutého rozsudku je taktiež zrejmé, prečo súd pri rozhodovaní vychádzal zo znaleckých posudkov J.. V. a J.. S., podporených i výpoveďou svedka B. M. a neprihliadol na znalecký posudok J.. K. predložený žalovanými. Tak ako to napokon správne konštatuje i súd prvej inštancie, vzhľadom na vykonané dokazovanie nemožno konštatovať, že by škoda vznikla použitím nesprávneho materiálu - strešnej krytiny, a to i s prihliadnutím na miesto poškodenia, keď sa jedná o priestor v blízkosti komína žalovaných. Okrem znaleckého posudku J.. V., aj zo znaleckého posudku J.. S. vyplýva, že sa jednalo o kvalitnú krytinu, ktorá zodpovedala všetkým normám a je vyhovujúca pre využitie v lokalite, v ktorej sa nachádza nehnuteľnosť účastníkov. Toto stanovisko bolo podporené i výpoveďou svedka B. M., ktorý vykonával výmenu strešnej krytiny a podľa ktorého by takáto krytina mala bez problémov v lokalite vydržať.

V bode 38. dôvodov súd vyhodnotil i to, v čom videl protiprávnosť konania žalovaných, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd taktiež stotožnil a nemožno teda konštatovať, že by sa súd prvej inštancie s touto skutočnosťou nevyporiadal, tak ako to tvrdili odvolatelia v odvolaní. Samotná skutočnosť, že vykurovacie teleso zodpovedá normám a sú na ňom vykonávané pravidelné revízie, ešte neznamená, že spáleninami v tomto telese nemohla vzniknúť škoda, tak ako to vyplynulo zo znaleckých posudkov. Rozhodujúcim je totiž palivo, ktoré sa v telese používa. Keďže žalovaní odmietli poskytnúť súčinnosť znalcom, neumožnili im ani prístup k vykurovaciemu telesu, súd prvej inštancie postupoval správne, keď i na túto okolnosť pri hodnotení dokazovania prihliadol, tak ako to opätovne konštatuje v bode 38. napadnutého rozsudku a ustálil zodpovednosť žalovaných za vzniknutú škodu.

Správne postupoval súd prvej inštancie i pri určení výšky škody, keď opätovne vychádzal zo znaleckého posudku znalca J.. S., lebo tu sa jedná výlučne o odbornú otázku a znalec vo svojom posudku zdôvodnil, aké prostriedky je potrebné vynaložiť na efektívne odstránenie škody, t. j. v akom rozsahu je potrebné vymeniť strešnú krytinu i s prihliadnutím na jej funkciu do budúcnosti.

Pokiaľ žalovaní poukazovali na prevod vlastníckeho práva zo strany žalobcov a s tým súvisiace čestné vyhlásenie nových vlastníkov, ktorých žalobcovia neupozornili na prípadné vady prevádzanej nehnuteľnosti, tu odvolací súd opätovne poukazuje i na svoje predchádzajúce rozhodnutie, keď neprihliadol na túto námietku, lebo nemá význam pre rozhodnutie o nároku žalobcov. Jedná sa tu o výlučne vzťah medzi kupujúcim a predávajúcim, t. j. medzi žalobcami a novými vlastníkmi spornej nehnuteľnosti.

12.1. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v uvedených bodoch vyplýva, že odvolací súd aj keď len stručne sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovaných, na ktoré vysporiadanie zaviazal odvolací súd vyššie uvedeným zrušujúcim uznesením dovolací súd. Nie je teda možné konštatovať, že by odvolací súd výslovne nerespektoval vyslovený právny názor dovolacieho súdu, ktorý bol preň v zmysle ust. § 455 CSP záväzný. Odvolací súd napokon vyhodnotil v zmysle § 387 ods. 3 CSP podstatné tvrdenia žalovaných v odvolaní aj vo vzťahu k odvolacím námietkam spochybňovania hodnotenia dokazovania a správnosti skutkových zistení súdu prvej inštancie v súvislosti so znaleckým dokazovaním a ani ostatné odvolacie námietky tak ako ich vyššie uviedol, nepovažoval za dôvodné. Z doplnujúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sú zrejmé dôvody priznania žalobného nároku žalobcom, je tiež zrejmý zistený skutkový stav vo veci, vyhodnotenie dokazovania a právne posúdenie veci.

12.2. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tak ako už bolo vyššie uvedené je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

12.3. Dovolací súd tiež opakovane zdôrazňuje, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je nesúhlas s právnym posúdením veci (R 54/2012, R 24/2017) a ani polemika s nesprávnym právnym posúdením veci. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu SR podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania - zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014, IV. ÚS 279/2018).

12.4. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Vzhľadom na uvedené skutočnosti, nemožno dospieť k opodstatnenosti tejto dovolacej námietky.

13. Za ďalšie žalovaní namietali v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP aj to, že odvolací súd nerozhodol o nároku na náhradu trov dovolacieho konania v súvislosti so zrušujúcim uznesením NS SR sp. zn. 1Cdo/160/2020 zo dňa 13. júla 2022. Ani táto dovolacia námietka žalovaných nie je dôvodná, aj keď je zrejmé, že odvolací súd v napadnutom rozsudku nerozhodol o nároku na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 453 ods. 3 CSP, na ktoré poukázal dovolací súd v uvedenom zrušujúcom uznesení.

13.1. Postup súdu v prípade ak súd nerozhodol v rozsudku o niektorej časti predmetu konania (v danom prípade o náhrade trov dovolacieho konania) alebo o predbežnej vykonateľnosti upravuje § 225 a nasl. CSP, podľa tohto ustanovenia (§ 225 ods. 1 CSP) môže strana do 15 dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie. Súd môže rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť, doplniť aj bez návrhu.

13.2. „Ak strana nepodala včas návrh na doplnenie rozsudku, hoci súd skutočne nevyčerpал celý predmet sporu a nerozhodol o niektorých nárokoch, a rozsudok súd nedoplnil ani ex offio, fakticky nastane situácia, že pretrváva stav právnej neistoty strán vo vzťahu k tým nárokom, o ktorých rozhodnuté nebolo. Právoplatnosťou konečného rozsudku (hoci neúplného) sa konanie končí a súd už dodatočne v spore nemôže vydať meritórne rozhodnutie. Za takejto situácie sa žalobca môže domáhať nároku, o ktorom nebolo rozhodnuté, novou žalobou. Jej podaniu nebráni prekážka res iudicata, pretože o nároku rozhodnuté nebolo, ani prekážka litispendencie, pretože pôvodné konanie je právoplatne skončené. Prípadné negatívne dôsledky v podobe oslabenia uplatňovaného nároku (napríklad uplynutím času) musí znášať strana, ktorá nezistila včas neúplnosť pôvodného rozsudku, resp. nepodala včas návrh na jeho doplnenie. Takýto postup neprichádza do úvahy vtedy, keď súd opomenie rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania. Nárok na náhradu trov nie je možné úspešne uplatniť samostatnou žalobou, pretože ide o procesný nárok, ktorý nadobúda hmotnoprávnu povahu až právoplatnosťou výroku o trovách. Povahu príslušenstva pohľadávky nadobúdajú trovy rovnako až po ich právoplatnom priznaní. Pri absencii výroku o nároku na náhradu trov konania tak strana nemá inú možnosť, ako podať včas návrh na doplnenie rozsudku.“ (CIVILNÝ SPOROVÝ PORIADOK. KOMENTÁR. PRAHA: C. H. BECK, 2022, 1752 str. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. úryvok).

13.3. Vzhľadom na takúto právnu úpravu, kedy je procesný postup súdu ohľadom doplnenia rozsudku výslovne upravený (§ 225 a nasl. CSP), nie je možné namietat uvedenú skutočnosť ako procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ako je zrejmé z obsahu spisového materiálu doplnenie rozsudku o chýbajúcu náležitosť - náhradu trov dovolacieho konania nenavrhli samotní žalovaní v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku v zmysle § 225 ods. 1 CSP a nevykonali tak podľa druhej vety uvedeného ustanovenia ani odvolací súd aj bez návrhu.

13.4. Táto právna úprava vylučuje možnosť napadnúť dovolaním to, že súd nerozhodol o niektorej časti

predmetu konania, o náhrade trov konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, teda nevydanie príslušného rozhodnutia vo výroku rozsudku (porovnaj zhodne Drápal, L., Bureš, J. a kolektív, O.s.p. I. ,§ 1 až 200 za komentár, prvé vydanie Praha: C.H. Beck, 2009 str. 1126). Už pojmovovo nemožno podať odvolanie proti výroku, ktorý nebol vydaný, (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20Cdo/44/1999). Ak nemožno procesnú vadu spočívajúcu v nevyčerpaní celého predmetu konania uplatniť prostredníctvom odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, postrádajúcemu príslušný výrok, tak túto procesnú vadu nemožno uplatniť ani podaním dovolania. Dovoláním je možné napadnúť iba rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 419 CSP), neexistujúci výrok rozhodnutia odvolacieho súdu predmetom dovolacieho prieskumu byť nemôže (porovnaj aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdon/1244/97) a dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia prípustné nie je (§ 423 CSP). Tak je tomu aj v prípade žalovaných, títo nepodali návrh na vydanie doplňujúceho rozsudku - o náhradu trov dovolacieho konania v stanovenej lehote a odvolací súd tak nevykonával aj bez návrhu, čo znamená, že pochybenie odvolacieho súdu už nie je možné zhojiť.

13.5. Vzhľadom na uvedené skutočnosti došlo k odmietnutiu dovolania postupom cez ustanovenie § 447 písm. c) a f) CSP.

13.6. Dovolací súd sa vzhľadom na spôsob rozhodnutia osobitne nezaoberal návrhom žalovaných na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP.

13.7. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, tak, že žalobcom (úspešným v dovolacom konaní) priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným, s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.